

תת"ע (עכו) 6201-07-24 - לירון דרפלר נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 6201-07-24 - לירון דרפלר נ' מדינת ישראל לשלום עכו

תת"ע (עכו) 6201-07-24

לירון דרפלר

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[27.05.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ");

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 15.5.2025 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 20.5.2025.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).
את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שענייני בנימוקי הבקשה ותגובת המאשימה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות. לגופו של עניין, טענת המבקש כי לא קמה חזקת מסירה, דינה להידחות. המבקש טען כי מעולם לא זומן לדיון בעניינו. יחד עם זאת, עיון במידע המצוי בתיק בית המשפט מעלה כי אישור המסירה חזר בציון "לידי הנמען הרשום", ביום 10.10.2024. זאת ועוד, האישור כלל פרטים מלאים של המבקש, לרבות מספר תעודת זהות, כתובת, חתימה ושם של פקיד הדואר בצד תאריך. לפיכך לא עלה בידי המבקש להפריך את "חזקת המסירה" הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד - 1974 לפיה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".

(ההדגשה אינה במקור).

לענין אי התייצבות נאשמים לדיונים בעניינם בשל טענה כי לא קיבלו זימון יפים הדברים שנקבעו בעפ"ת

25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (15.12.2022) לפיהם:

"אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

לאור האמור, משקיימת בתיק הזמנה כדין, ובהעדר ראיה ראשונית כלשהי המפריכה את חזקת התקינות המינהלית, הרי שלא ניתן לקבוע כי הייתה סיבה מוצדקת אשר מנעה מהמבקש להתייצב לדיון אשר נקבע בעניינו, ואין למבקש אלא להלין על עצמו.

באשר לעילת עיוות הדין, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בענייננו.

חרף כפירת המבקש במסגרת בקשתו, שהרי שמעבר לכפירה כללית בביצוע העבירה, המבקש לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי ללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה (ראה לעניין זה רע"פ סאלם לעיל"). זאת ועוד, למרות שהמבקש הכחיש את ביצוע העבירה המשיך וטען כי מכון הרישוי לא העביר את הרכב מבחן רישוי. דהיינו, במשפט אחד טען הוא דבר והיפוכו. אם כך, לא ניתן לתת משקל לגרסתו.

המבקש כאמור, לא פירט כלל את כפירתו, לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין. טענת המבקש כי אי קבלת הבקשה תביא לנזק שכן הוא חד הורי המטפל בשני ילדים נכים, אף היא אינה מבססת את העילה של עיוות דין ושוב די להפנות בעניין זה לרע"פ סאלם אשר צוטט לעיל; מה גם שטענה זו לא נתמכה במסמכים ועל כן לא ניתן לקבלה. הבקשה נדחית ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא). המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים. זכות ערר כחוק. ניתנה היום, כ"ט אייר תשפ"ה, 27 מאי 2025, בהעדר הצדדים.